

Și nici măcar nu-mi pasă că diagrama asta nu dă 100% – cum ar trebui, de fapt. (Chestie de care în mod normal chiar mi-ar păsa, apropo, pentru că așa funcționează diagramele și de aia eu stau la Masa Mov la mate, masă despre care știm cu toții că e cea mai bună, dar trebuie să ne prefacem că toate mesele sunt la fel, deși cei de la Masa Verde tot nu au învățat înmulțirea cu 3 și probabil au impresia că o diagramă „plăcintă” e o chestie dintr-un meniu de cafenea.) ATÂT de mult MI-L DORESC PE DOMNUL RONȚĂICI!!

(Apropo, mi-l doresc tare mult pe Domnul Ronțăici.)

Hai să vă explic ceva:

Domnul Ronțăici este hamsterul Clasei Curcubeu

și toți cei din școala primară Sf. Liduina îl adoră (mai puțin Vashti, pentru că ea zice că e important să fii o personalitate, și de aia nu se piaptână niciodată). În fiecare săptămână toată

lumea vrea să adune cât mai multe Puncte Pozitive ca să devină Starul Săptămânii și să aibă grijă de Domnul Ronțăici în weekend.

Eu îmi doream FOARTE TARE ca Domnul Ronțăici să vină acasă cu mine în weekendul acesta, așa că am fost **SUPER EXTRA MEGA BUNĂ**.

Ca să iau cele mai multe Puncte Pozitive, eu:

★ Am ascuțit toate creioanele la ora de joacă (deși Darcy avea noua perie de păr UniMingo și a spus că la ora de joacă era rândul meu s-o încerc, după Milly și Roshin, numai dacă Milly nu mai avea păduchi, așa cum a avut la petrecerea Parvei de împletit părul, când ne-am molipsit toate, iar școala a trebuit să trimită O Scrisoare Acasă).

★ Am spus mulțumesc tot timpul (chiar și atunci când nu vorbeam serios; ca atunci când doamnele de la cantină mi-au pus broccoli în farfurie, pentru că singurul loc în care ar trebui pus broccoli VREODATĂ este în închisoarea legumelor).

Bolborosește din ce în ce mai tare, aproape că se mișcă.

William U a început să behăie în spatele meu. Eu încă mă uit la smoothie-ul domnișoarei Pit-Bull. Devin din ce în ce mai furioasă. Nu-i corect ca eu să fiu o capră aiurităăă, nu-i corect ca Polly să fie Steaua care a salvat Crăciunul, nu-i corect ca domnișoara Hugg să ne lase cu domnișoara Pitt-Bull, nu-i corect ca...

O, nu. Închid ochii și îmi încheștez pumnii. Nu cred că mă mai pot abține – cred că o să izbucne...

PLEEEEEOOOSC!!!

Deschid ochii. Ce s-a întâmplat? Toți cei din față sunt acoperiți cu un strat subțire de mazăgă verde... Mă uit la bidon. Capacul a zburat cât colo și toată clasa a fost împrăscată de chestia verde dinăuntru. Toată treaba se dovedește a fi prea mult pentru biata domnișoară Hugg, care înșfacă coșul de gunoi și scoate toate cele din ea, cam așa cum a zis mama că probabil o să facă și ea atunci când

se va da în Stomăcelul-Învolburat.

Mă uit în jur, iar toată clasa e cuprinsă de un haos verde mazăgos. Îmi tremură mâinile.

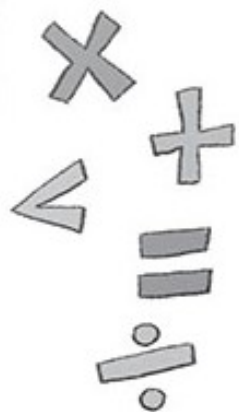
Ce-am făcut?

— Scarlett? o aud pe Maisie. Scarlett, ești bine?

Mă uit la ea, tremurând.

— Maisie? Cred că am făcut smoothie-ul ăla să explodeze, îi spun eu încet.

CAPITOLUL 10 + 4

Unul din lucrurile bune care au loc atunci când părinții fac o greșală este că după aceea încearcă **SUPER MULT** să compenseze cu altceva. Mamei i-a părut atât de rău că a întârziat la scenetă (*se pare că ședința s-a prelungit și apoi mașina s-a stricat DIN NOU, apropo, deci chiar nu a fost vina ei – și după ce o să primesc toate bunătățile, o să-i spun și ei asta*), încât mi-a zis că am voie să mănânc dulciuri și să mă uit din nou la televizor, așa că buni mi-a dat punga mare de bomboane pe care o adusese, apoi ne-am așezat cu toții să ne uităm la înregistrarea piesei, cu popcorn și pizza, așa că mama a reușit până la urmă să o vadă pe toată.

Adulții au spus că, deși toți copiii munciseră mult și s-au descurcat foarte bine, eu am fost cea mai

bună, și au fost cu toții de acord, ca un fel de vot, deci e clar că așa trebuie să fi fost.

Ca o recompensă specială, buni mi-a citit povestea de culcare, așa că am ales cartea mea preferată, *Fetița care și-a pierdut sclipirea*, despre care mama mereu zice că e prea lungă, dar buni mi-a citit-o **PE TOATĂ**.

Acum e aproape ora de culcare, dar în loc să stingă lumina, buni se duce și închide încet ușa de la dormitor, și rămâne în cameră.

— Scarlett, aș vrea să vorbim despre ce s-a întâmplat azi.

— E în regulă, spun eu, încercând să nu casc. Popcornul și pizza pot fi tare obositoare. Știu că mama trebuie să o Scoată la Capăt și aiuritul ăla care nu a reparat mașina e un...

— Nu despre asta, spune buni, așezându-se pe marginea patului. Despre cealaltă chestie.

— Care cealaltă chestie? o întreb eu, pentru că nu știu la ce se referă, probabil din cauză că e născută în anii '40 și vorbește cu cuvinte învechite.